

LUC
1963

— Iată că am ajuns să respirăm
la mare aer de munte!

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Desen de ADRIAN LUCACI

urzica

Replici

Cind spui „fără îndoială“, e semn că te îndoiești puțin.

Cele mai multe șanse de a trece drept geniali le au creatorii de personaje absurde.

De cind am îmbătrinit nu mai găsesc pe nimeni bătrîn.

Dacă din pasărea Fenix nu iese alta, nouă, preschimbată, transfigurată, — ce nevoie să mai renască din propria ei cenușă?

Dacă ții cu orice chip să ai o inscripție deasupra ușii tale, scrie: „Bine-ați venit“, în loc de: „Ștergeți-vă picioarele!“

E încruntat, deci e profund.

E foarte original în viață: probabil, ca să-și compenseze platitudinea operei.

E atît de nervoasă astă-seară, încît bărbatul nu îndrăznește s-o mîngie de frică să nu fie electrocutat.

Fii indulgent, dar tu însuși poartă-te în așa fel ca să n-ai nevoie de indulgența altora.

Femeile întrebă mereu, dar nu ascultă răspunsul, fiindcă pregătesc altă întrebare.

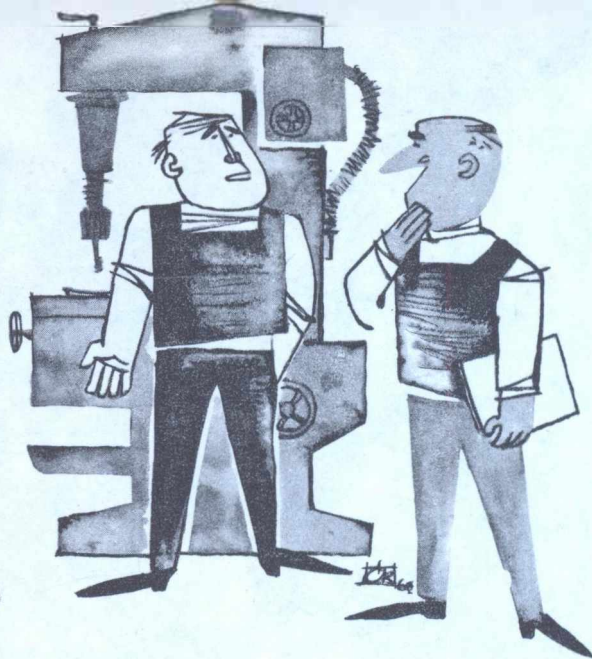
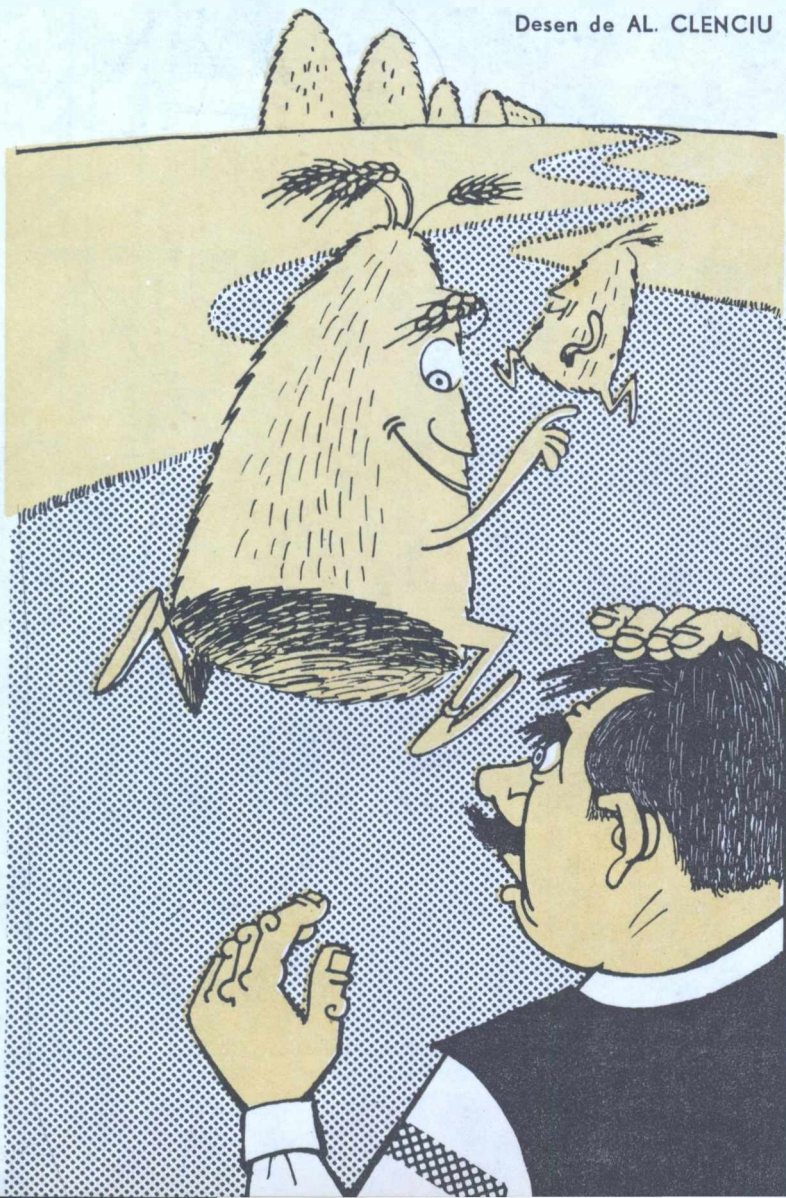
Fiindcă se face invitat pretutindeni, i-a ieșit numele că este o persoană ospitalieră.

Iepurelui îi trebuie picioare, nu creier.

Banii noștri sînt ca vîrsta femeilor: lumea spune mai mulți decît avem, iar noi înșine mărturisim mai puțini.

CĂPIȚA: — Tovarășe președinte, noi am plecat, că nu ne mai rabdă inima să pierdem mîndrețea asta de vreme pentru trelerși!..

Desen de AL. CLENCIU

— Pentru rebuturile acestea am motive obiective: am fost ne-
atent!

Desen de V. CRIVĂȚ

O NAȘTERE GREA

În comuna Fundata, ca și în celelalte comune, sate sau orașe de pe glob, copiii sînt bucuria părinților. Se știe că un nou născut aduce în casă fericire, lumină, griș cu lapte, calcu griș, precum și alte bunuri, unele concrete altele abstracte.

Iată de ce și părinții din comuna Fundata sînt fericiți, iar cei care nu sînt încă părinți, intenționează să devină și părinți și fericiți. Mai știm însă că, de la o vreme, noii noștri născuți au devenit extrem de mofturoși. Nu vor să vină, așa, în orice fel de condiții. Nu!

Încă înainte de a fi aduși pe lume își anunță pretențiile, vor case de nașteri, vor îngrijire medicală, vor medicamente speciale. Poți să nu le faci pe plac? Nu poți, că-i doar prima lor dorință și n-o să le strici cheful.

La acest amănunt s-au gîndit și cei din Fundata, regiunea Brașov. Casă de nașteri aveau ei de mult, dar ziceau că e sub nivelul flăcăilor și mîndrelor care se nasc în această comună.

Cu alte cuvinte, casa de nașteri trebuia renovată și această „sarcină“ a revenit I.R.C.B. (Întreprinderii regionale de construcții-Brașov). Întreprinderea a deschis șantierul în 1962. În septembrie. Firese, atunci se numără bobocii... Numai că bobocii au crescut fără ca lucrările să ia sfîrșit. Viitoarele mame s-au dovedit mai operative. Ele nu au umblat cu amînări. N-ar fi fost rău ca întreprinderea să învețe de la ele punctualitatea. Vă închipuiți cumva că din septembrie pînă azi, cei de la I.R.C.B. au stat de pomană? Aș! Au lucrat. Întii au trecut la bucătărie și, ca adevărate gospodine, acolo au rămas. I-au tras o zugrăveală, apoi încă una și încă una. În total,

bucătăria a fost zugrăvită de șapte ori! Bucătărie șeptilice!... Explicația? Prima oară zugrăveala n-a prins, a doua oară s-a desprins, a treia oară s-a preliat, a patra, a cincea, a șasea și a șaptea oară nu mai știm din ce cauză, fiindcă noi nu sîntem zugrăviți! Parcă ei ar fi! De data aceasta ne-au convins de contrariu.

Salonul de sugaci a scăpat mai ușor. Vopsit numai de două ori. Au întreat cei din Fundata de ce l-au vopsit de două ori, și li s-a răspuns: „fiindcă de trei ori revine prea scump“. Și aveau dreptate. Cînd oamenii sînt puși pe economii, ce mai! Așa se explică de ce lemnăria ferestrelor de la salonul de lehuze a fost vopsită numai pe dinăuntru.

Asta mai are, credem noi, și o altă explicație: frumos trebuie să se vadă numai din interior; acolo se află lehuzele și trebuie ca ochii lor să fie plăcut impresionați. Bărbații așteaptă afară, ei pot să vadă și cercevele nevopsite; ei nu suferă chinurile nașterii!...

În salonul de lehuze s-a mai introdus o inovație: soba n-a fost terminată, dar s-a instalat... bur-lanul! Cînd a văzut treaba asta, un nou născut a gîngurit constructorului:

— C'ești copil?

De altfel nici mozaicul n-a fost terminat. Și iată că într-o zi forurile din comună s-au adresat supărate constructorilor:

— Păi bine, măi tovarăși, așa nu mai merge!

— Aveți dreptate, au răspuns aceștia. Așa nu mai merge.

Și au oprit lucrul. Șantierul a fost abandonat.

Dar ce te faci cu viitorii nou-născuți? Că lor nu li s-a comunicat hotărîrea asta...

AL. VIANU

Maiakovski

VERSURI ÎN TALMACIREA LUI CICERONE THEODORESCU

În gura mare

(fragment)

Savanți-și guverne

și veacuri fosnind ca pădurile-n zbor
culmile-și vor clătina și întrece,
frunți orgolioase la pământ vor așterne,
deasupra tuturor

arzător

ca soarele, cîntecul meu va trece.

El va fi pretutindeni ne-nduplecat,
nu tiptil ca săgeata fără s-o simți,
nu tocit ca moneda fără de zimți
și ca drumul care-o desparte

de numismat —

și nici, tirziu, ca raza stelei moarte.

Cîntecul meu va crește-n voi
ca-n arbori fructul...

Cîntecul meu va răsări-ntre voi
cum, necioplit, din straturi

se rupe an de an

răzbind greoi

din leaturi,

zgrunțuros, grosolan,

— lucrat de robii Romei — apeductul.

Din straturi de volume

un vers răzbate-n lume,

o lume nouă-apare:

pipăi un vers de fier

sau țepănul mister

al unei arme vechi și infricoșătoare?

Urechei șoapte dulci să-i spun —

nu-s învățat,

mă'nfurii.

Pentru urechi de cap cirlionțat

am scris de bună seamă doar injurii.

La mine-s pagini ca oștirile-n paradă:

prin fața tuturor trec,

toți să le vadă;

și eu cu ochii le petrec

— atîtea șire,

gata de moarte și de nemurire!

Nu-i loc

de joc...

Le-adun,

îmi plac,

poeme lungi ca gurile de tun

cu titluri tot atîtea guri de foc

și altele cu ropot scurt de cavalerie

gata oricînd pe-oblîncuri la atac

cu sulifele rimelor, puzderie.

Tu, proletariat al globului!

E, toată,

înarmată

pină-n dinți

și pin' la ultima din file-i fierbinți

a ta e, pentru tine e, a robului

de pină ieri, oștirea-mi arzătoare

victorioasă douăzeci de ani.

Sînt și ai mei, ai tăi dușmani,

dușmanii clasei muncitoare!

Ca unul toți, cînd se umplea înaltul

de steagul roșu filfiindu-și saldul,

noi am pornit spre ani de munci amare

spre zile de-ntuneric și fără-ndestulare.

Cu cărțile lui Marx, spre soare deschideam
și-obloanele-nsfîndate din fereastră...

Dar chiar făr' a citi știam

lingă cine luptăm,

care-i tabăra noastră.

Și dialectica nu prea și nu-ndejuns

am studiat-o după Hegel,

ci mult mai bine-n zarva luptei ne-a pătruns,

atunci cînd sub gloanțele noastre, la dracu

reacționarii se duceau de-a berbeleacu

cum altă dată drept e că ne dusesem noi
striviți sub ucigașul lor puhoi.

Pe urma geniului pustiu, poet celebru,
pușin îmi pasă dacă

o să treacă

văduva lui tînguitoare, gloria,

în pașii stinși ai marșului funebru.

Tu versul meu

în schimb

să pieri ca un soldat...

(Nu ca să-ți dea vreun nîmb

istoria).

Crapă ca un glotaș

în luptă ne-ncetat

și ne-ncetat frunțaș!

Ce ne privesc în adevăr pe noi

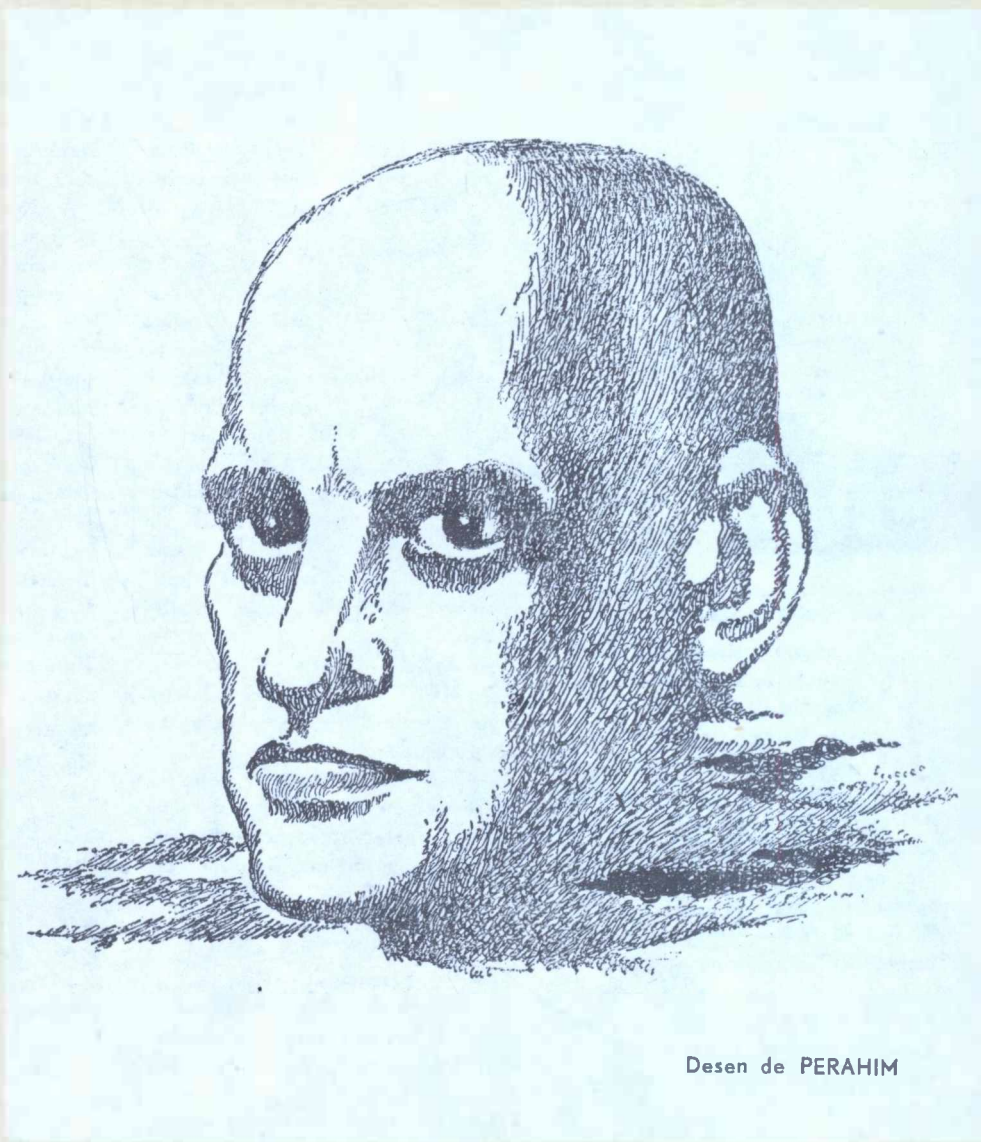
marmora rece, bronzurile triste?

A, că iubim prezentul

nu „gloria“? Și-apoi!

— Clădi-vom monumentul

erei socialiste...

Desen de PERAHIM

I O L A N D A B

DESPRE CUM AJUTĂ UMORUL PE SPORTIVI LA

IOLANDA BALAȘ,
văzuță de I. ROSS

Am un principiu: sînt punctuală la întîlniri. De data aceasta însă, datorită turnului de parașutism de pe Stadionul 23 August, am sosit cu o jumătate de oră întârziere. Cînd am luat legătura telefonică cu Iolanda Balaș mi-a spus: vino pe terenul din fața turnului de parașutism, sînt la antrenamente. Numai că turnul fiind rotund și înconjurat cu terenuri sportive, a trebuit să mă învîrt mult timp ca o elice pînă cînd, în sfîrșit, am ajuns la centrul de atletism. Pe Iolanda Balaș am găsit-o în cîmpul muncii... sportive.

— Vă deranjez? am început eu.

— Nu, mi-a răspuns ea, politicoasă, dar după felul grăbit în care mi-a dat startul la interviu, am înțeles că sînt un obstacol peste care e necesar să sară cît mai repede.

— V-ați născut în anul 1936 într-unul din cele mai frumoase orașe ale țării: Timișoara.

— Un oraș nu numai frumos, dar și cu cele mai bune cluburi sportive din țară în acea vreme. Mulți sportivi fruntași s-au afirmat aici: Mihai Raica, Ion Wiesenmayer, Eugen Lupșa și alții.

— Cum v-a venit ideea să vă ocupați de sport?

— Cred că toți copiii, jucîndu-se, fac sport. Cînd acest lucru devine conștient...

— Și cum a devenit, în cazul dv., conștient?

— Prin imitație. Am avut norocul să locuiesc în același bloc cu Luiza Lupșa, campioană la săritura în lungime... Am vrut să văd dacă pot să fac și eu la fel.

— Ce vîrstă aveai?

— Vîrsta în drăznelilor: 12 ani.

— Ce obstacole ați întîmpinat la... început?

— O ceartă zdravănă a mamei. Luasem niște lină pe care mama o păstra pentru saltele și am făcut-o... obstacole în curte. Vă puteți da seama că mama n-a fost deloc

încîntată de noile mele îndeletniciri.

— Apoi?

— Mi-am confecționat singură niște „garduri” dintr-o masă veche de ping-pong.

— Așa au început, probabil, succesele?

— Dimpotrivă, insuccesele. Cădeam, fără să-mi dau seama de ce, la fiecare săritură. Palmaresul genunchilor mei era plin de asemenea victorii.

— Ați perseverat, și...

— Așa puteam să perseverez mult și bine. Săream greșit, din față. Spre norocul meu, Luiza Lupșa m-a zărit într-o zi de la fereastră. Interesată de „activitatea” mea a coborît în curte și mi-a arătat unghiul bun de săritură. A fost prima lecție de sport și primul succes.

— Debutul oficial?

— 1949. Am participat pentru prima oară la un concurs școlar, obținînd recordul de junioare cu 1,35 m la săritura în înălțime.

— Și primul insucces... oficial?

— De fapt n-a fost un insucces.

În 1950 joaca a devenit pasiune. Cu toate că aveam doar 13 ani am intrat în concursul de senioare din țara noastră și U.R.S.S. Firește, nu am obținut locul întii. Concurau sportive bune, ca Ganeker Galina, Ludmila Bordina, mai în vîrstă și cu multă experiență.

— Apoi, în anii următori...

— Adică, în anul următor. Primul meu concurs m-a făcut să mă pregătesc cu mai multă perseverență. În 1951 am depășit recordul republican la junioare, iar după două săptămîni l-am întrecut pe cel de la senioare.

— Care e data la care țineți cel mai mult?

— 14 iulie 1956, — cînd la un concurs disputat pe stadionul „Republicii” am sărit pentru prima oară în lume 1,75 m, stabilind un nou record mondial.

— Cum s-ar zice, s-a mirat toată lumea...

Iolanda Balaș, sau Ioli, cum o numesc colegii, zîmbește. Primul record mondial...

— Și pentru că nu vreau să-l pierd — zice — dă-mi voie să mă mai antrenez puțin...

O las lingă paralele și încep să notez palmaresul „greu” al maestrei emerite a sportului. Pînă acum a corectat de 36 de ori recordul republican, a cîștigat de 6 ori campionatul internațional al R.P.R., de 4 ori titlul de campioană balcanică, de 4 ori campionatele mondiale universitare, de 2 ori campionatele europene, de 3 ori proba respectivă la Festivalurile Mondiale ale Tineretului, și este printre altele și recordmană a Angliei.

— De ce a Angliei? — mă mir eu cînd se reîntoarce.

— E o tradiție ca toți sportivii care cîștigă un campionat pe teritoriul Angliei să fie... adoptați.

— Cum vă simțiți în calitate de campioană și recordmană europeană, olimpică și mondială?

— Nu există decît un singur răspuns: sînt mîndră cînd pe toate stadioanele din lume răsună imnul patriei mele. Știi ce am făcut la jocurile olimpice din 1960, desfășurate la Roma, cînd am primit medalia de aur?

— ? (știi, dar nu vreau să spun)

— Am plîns de emoție!

— Eram sigură. Și eu așa face la fel, dacă, de exemplu, s-ar institui un concurs internațional al umoriștilor și așa lua premiul întii. Dar cum nu i-a venit nimănui în cap să înființeze o olimpiadă a risului, să ne întoarcem la sportivii noștri.

— Care e cifra recordului maxim?

— 1,91 m, pe care am obținut-o la Sofia, în 1961.

— Și cea a recordului... viitor?

— Sper să fie la... înălțime. Anul acesta vor fi cîteva concursuri importante, ca să nu mai vorbesc de jocurile olimpice care se vor desfășura anul viitor la Tokio.

— Vi s-a părut vreun concurs, în mod special, mai greu decît celelalte?

— Toate concursurile sînt grele. Eu lupt cu un adversar foarte periculos.

— Stacheta? E de lemn...

— Nu — cu mine însămi. Dacă nu mă antrenez cum trebuie, nu sînt mai prejos de lemnul pe care îl ironizezi...

Și iar dispăre. După ce înconjoară terenul de cîteva ori, revine.

— Cum reușiți să mențineți de atîția ani titlul de campioană?

— Antrenamentele, munca perseverentă și metodică mă ajută întotdeauna să înving. Munca e de fapt reversul medaliei de aur.

— Îmi închipui că, participînd la atîtea concursuri internaționale, legați și foarte multe prietenii cu sportivele fruntașe ale lumii?

— E adevărat. În recenta vizită pe care am făcut-o în Cuba am cunoscut-o pe Maria Rodriguez. Însă în călătoriile mele, în afară de noile prietenii pe care le leg, mă bucură mai ales revederea cu prietene mai vechi, ca Tamara Press, Paula Paternoster și... n-ai d-ta loc să le enumeri pe toate.

— Știu că în afara activității sportive propriu-zise, vă ocupați și de ridicarea tinerelor elemente. Ați putea să-mi numiți vreo... viitoare campioană?

— Sînt foarte multe. Tineretul nostru are astăzi condiții excepționale de dezvoltare. Îți pomenesc

INTERVIURILE „URZICII”

doar de Niculina Balea, care are doar 16 ani și a sărit de curînd 1,60 m, ceea ce pentru început e un rezultat mai mult decît promițător.

— Știu că activați în cadrul clubului „Steaua”. De mult?

— Din 1952.

— E o... stea norocoasă!

Iolanda Balaș zîmbește cu modestie, dar n-o las în pace:

— Cînd ați primit titlul de maestra emerit al sportului?

— În 1958. Dar, hai să-ți povestesc și un lucru trist...

— Nu se poate. E un interviu vesel...

— Păcat. Voiam să-ți vorbesc de ultima mea înfrîngere.

— Dacă e ultima... vă ascult. S-ar putea să aibă haz...

ANTRENAMENTE

— Atunci n-a prea avut. La jocurile Olimpice de la Melbourne, în 1956, am plecat hotărât să obțin medalia de aur...

— Și ai avut ghinion?

— Noi, sportivii, nu ne lăsăm niciodată în voia norocului sau a ghinionului. Rezultatele depind numai și numai de pregătirea pe care o avem.

— Și dv. n-ați avut pregătirea necesară?

— Probabil, că nu, din moment ce am ieșit pe locul 5. N-am luat în seamă reversul medaliei de care mi s-a vorbeat.

— E o amintire tristă...

— Deloc, cel puțin acum. Datarea acestui eșec mi-am sporit eforturile și din 1956 și până în prezent n-am mai avut nici o înfrângere.

— Ce meserie îndrăgiți paralel cu viața sportivă?

— Profesoratul. De aceea sînt acum studentă.

— Vă place muzica?

— Da, pe aceea pe care n-o fac eu. Ca oricărui tînăr, îmi place muzica ușoară. Cea bună, bineînțeles. Îmi place foarte mult și Beethoven, Mozart. Îmi place să citesc...

— Și acum, pentru că ne apropiem de „sosire“, în final am să vă pun o întrebare care o să vi se pară bizară. Dar, ce să fac? E întrebarea obligatorie a oricărui interviu luat de „Urzica“.

— S-o auzim!

— În ce măsură umorul vă ajută în activitatea dv.?

— Nu e deloc o întrebare bizară. Buna dispoziție e obligatorie nu numai pentru „Urzica“, ci și pentru noi, sportivii. Uneori e necesar să ne creăm noi înșine o stare de veselie: ne relaxează, ne dă vitalitate.

— Credeți că risul a fost inventat de sportivi?

— Mai mult ca sigur. Pe urmă au venit umoriștii ca să ne ajute în muncă...

Înțeleg aluzia și mă ridic să plec, mai ales că zărisem ceva mai departe, pe terenul de antrenament, pe tovarășul Söter, antrenorul Iolandeii, care se uita foarte puțin vesel la noi.

RODICA T. FLOREA

ȘTEFAN IUREȘ

Junta
MILITARĂ

La fel îmbrățișează tunul
Și-s echipași ca de război,
Dar unu-i generalul Unu,
Cellalt e generalul Doi,
Așa cum diferit de ei
Mai e și generalul Trei.

Medalii, stele, cruci, barete,
Dințate frunze de stejar,
Iar dedesubt, o cruntă sete

De sînge sfirtind în jar.
Frumos înmănușat, nu gol,

Li-e pumnul, clește pe pistol.
L-au răsturnat pe președinte:
Fusesse, cu mulțimea, slab.
Și timpul trece greu, fierbinte,
Cu sila tras pe strimțul jghiab
Dintre azur și caldarim.
Te-mpotrivești? Te omorim.

Nici ăsta nu e un remediu.
...Se tem de vii. De morți se tem
Blestemul stării de asediu
Pe cei ce-au vrut acest blestem!
Și-au luat ca slugă piaza rea?
Ei înșiși tremură de ea.

Ce-i junta? I-am aflat misterul.
E-un dop, sinistru dar naiv,
Menit s-astupe (el!) craterul
Unui imens vulcan activ
În care mările de lavă
Și-anunță creșterea grozavă...

Desen de Matty

— Nu tu'o șuetă cu băieții, nu tu un flirt cu dactilografele, nu tu un matineu pe feron, nu tu o bere la colț, parol dacă nu mă amuzam mai mult în orele de birou...

a MOTORETEI

Motoreta a început a tuși, s-a înecat de câteva ori și apoi, printr-un strănut scurt, s-a așezat blajină pe cele două roți, mormăind încetșor și fumigen.

Am ciocănit-o, am dezmiertat-o, am dus-o de coarne vreo zece metri, dar era limpede că pe propriile ei picioare nu va mai merge un timp.

Urcat într-un camion, obiectul a fost debarcat la primul atelier al cooperativei „Metalocasnica” din str. Popa Tatu unde, într-adevăr, a fost luată în primire într-un mod foarte casnic:

— Ce are tigiăia? s-a interesat jovial o persoană rubicondă cu șorț de bucătărie în față.

— Nu știu.

Omul a zmcuit-o nemilos și i-a dat cu piciorul între șale ca să-i depisteze reflexele. Apoi și-a șters palmele de pestelcă, lămurindu-mă că „tigiăia s-a prăjit”.

— Las-o aici — m-a îndemnat.

— N-o reparați?

— Când, acuma? — și a făcut omul ochii rotunzi.

— Păi...

— Fugi, dom'le, de-aici... Dacă o fi gata săptămîna viitoare. Dacă... Trebuie desfăcută toată și montată din nou. Ce, ne jucăm?

— Un fleac, un spanac — s-a pronunțat înflorit tovarășul Conțu de la atelierul din strada Cobălcescu, după ce a înjurat de trei ori și mi-a spus că-i din Giurgiu... Și zici că ăla ți-a dat termen o săptămîna?

— Zic. Și... obiectul?

— Nimic. S-a înecat bujia. Un fleac. Un spanac.

A urmat: deșurubarea bujiei, încercarea bujiei, aruncarea bujiei, ștergerea noii bujii, uscarea bujiei, aprinderea bujiei, stingerea bujiei, retușarea bujiei, reincercarea bujiei, aruncarea ei — pînă ce s-a ajuns la concluzia că prima bujie n-are nimic.

S-a scos carburatorul. Hiba este la carburator.

— De la fleacul de carburator toate necazurile — mi-a explicat maistrul, înjurînd iar nu știu pe cine.

După trei ore, carburatorul a fost remonțat și mașina a pornit veselă, înconjurînd cu frenezie atelierul.

Dar numai după cîțiva kilometri de mers, pneul s-a frecat de asfalt cu un schelălăit jalnic în timp ce ghidonul mi s-a înfipt în pînțe.

Se întepense roata din față.

Și s-a lăsat o liniște adîncă, fiindcă mă găseam în plin cîmp, într-un ocean calm de floră și sub un cer înalt.

Mecanicul din Calea Griviței, scund, serios, cu un rid vertical adînc între sprincene, a clătînat dojenitor din cap:

— Pe mîna cui ai dat-o pe sărmanica?

I-am destăinuit.

Și-a legănat din nou capul, cu tristețe: — Un prostănac. Ce să-ți spun, l-ai găsit bine. Foarte bine l-ai găsit. Și cooperativa s-a orientat grozav. *Cancerul motocicletelor.*

— Și acum?

— Stai colea lîngă mine și uită-te: învață cum se repară.

— Care-i în fond chestiunea?

— Chestiunea, dragă, are un caracter puțin crăpat. În traducere, s-a *calat* motorul.

Nu știu ce înseamnă „a se cala”; mi-am închipuit că e echivalentul tehnic al lui „a se prăbuși” sau „a se face ferfeniță”. Dar nu l-am mai deranjat. M-am uitat ce frumos curăț fiecare plăcuță, cît de atent le așază la locul lor; am admirat îndelung eleganța execuției.

După ce totul a fost declarat gata, s-a făcut un număr de încercări meritorii de a se repune în funcție vehiculul. Strădaniile erau înobilate de sudoarea sfîntă a mecanicului, a ajutorului său și a proprietarului. N-a pornit. Tăcea, și din cînd în cînd gemea. Gemea și ofta, imobilă și surdă ca o tărăboanță cu lut.

— Vezi dragă, — a suspinat omul meu — altădată să vii întîi aici.

— Și acum ce facem?

— O desfacem. Uită-te: învață cum se desface.

A pornit-o. Ce-i drept a luat-o greu din loc, dar la o bucată de vreme, după ce a părăsit locul de pornire, s-a pus pe o asemenea goană, încît indicatorul de viteză a început să tremure ca o andrea înfiptă în gelatină.

Zburam vîjîind pe șosea și mă gîndeam că dacă aș putea ridica automat cricul în acele clipe, aș realiza prima aeronavă din lume la capacitatea de cincizeci și opt centimetri cubi.

Singura problemă care mi se impunea cu din ce în ce mai multă ascuțime, era posibilitatea de a o opri. Zburda ca o iadă scăpată în dumbravă și nu mai voia să asculte nici de accelerator, nici de frîne, nici de rugămintile mele discrete adresate printre dinți.

Am trecut fulgerător peste calea ferată, lăsînd șapca agățată de barieră, am depășit un șanț de format redus ca la cursa de obstacole, am manevrat printre căruțele

care călătoreau pașnic spre Piața 1 Mai, luînd în mod ilegal pe umeri o cantitate de lucernă și în cap două legături de morcovi. Cînd am observat însă că mă apropiu de zona minată a stopurilor și am zărit de departe milițianul într-un ansamblu de motorizate pe care le dirija cu bagheta lui zebrată, am avut viziunea apocaliptică a cutremurului ce l-aș produce în orchestră și am cotit scrișnînd pe un drumeag lateral punctat de hîrtoape și tufe de ciuboțica cucului. Mi-am dat seama că în vis că neumbata potecă ducea printr-un gard, nu îndeajuns de bine spart, într-o curte pietruită cu bolovanii și de acolo, pe lîngă casă, la o vale înflorită, lăsată în pantă lină spre un lac verzui mărginit romantic de bătrîne sălcii lamentuoase.

M-am oprit aici definitiv — la adîncime mică — în timp ce motorul furios înpuma apa, înfricoșînd fauna, netulburată de veacuri, a acestei împărății lichide.

— Acela era într-adevăr un pezevenghi, o să-l dăm afară — mi-a explicat tovarășul din conducerea cooperativei cîteva zile mai tîrziu.

Stăteam de vorbă așa, ca între cunoscuți recentii, și reconsideram toată istoria.

— Celălalt era un nepriceput. O să trimitem acolo un inginer, se simte nevoia. Al treilea...

— Al treilea, ca să fim drepecți, mi-a pus-o în stare de fugă...

— Mda — a șovăit tovarășul — totuși era cam... cum să spun? Cam filozof. I-ar fi trebuit mai mult simț practic. Filozofia lui, în cazul dumatelui, s-a tradus prin aceea că reparînd mașina i-a creat cîteva legături noi în alte locuri decît cele cuvenite și a scăpat din vedere una veche, care era absolut necesară. În curînd, însă motoreta va merge cum trebuie. O repară un om serios, în Șoseaua Giurgiului.

— Sper.

— Producătorul nu-i de vină, să știi.

— Știu. Cred.

— La prima stricăciune, dumneata ai fost de vină.

— Adevărat.

— Trebuie îngrijită cu periodicitate.

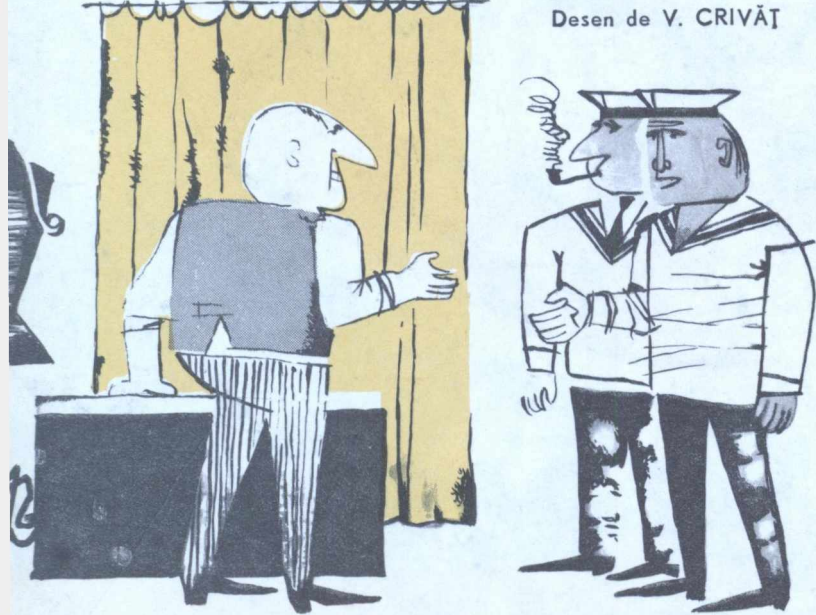
— Desigur. La care din ateliere?

Tovarășul a tușit ușor, privind intens orizontul...

— Mai telefonează-mi dumneata peste vreo două zile și-ți dau eu adresa cea mai indicată. Organizăm acum o unitate nouă... Aștept bucuros s-o inaugurez.

Cooperativa „Infrățirea” din Piatra Neamț nu și-a respectat gașile contractuale de a livra costume salariaților „Navrom” Bicaz, deoarece nu și-a asigurat din timp materialul necesar.

Desen de V. CRIVĂȚ

— Aveți puțină răbdare, costumele o să vă vină — o minune!
— Chiar că ar fi... o minune să ne vină odată!

VICTOR FRUNZĂ

Simplitate

Odată, Păcală și Tîndală,
Din plictiseală,
Se scărpinau pe piept,
Pe după gît cu brațul drept.
Cîinele Grivei
Gîndea, zgîndu-se la ei:
— Astia, la o adică,
Ce-atîta se complică?
Ce-i simplitatea?
Eu să le-arăt, nerozii:
Ca să mă scarpin
Mă-nvîrt în jurul cozii!

Vecinul

de ȘTEFAN TITA

Spre nămiez ca o Niagară soarele ne potopește
Iar sub duș e o minune! Ne-am simți ca în Olimp!
Dar de ce tocmai atunci, apa-n bloc ni se oprește?
Pentru că vecinul nostru n-a plătit cota la timp!

Din văzduh se cern alene primii fulgi de înserare
Și ce dulce e parfumul florilor de pe alei!
Dar de ce atunci vecinul ca motociclist apare
Și un abur ne-mpresoară, de benzină și ulei?

Unui om ca nimeni altul stai și-i urmărești destinul
Într-o minunată carte, în lectură cufundat,
Dar de ce tocmai atunci vine-n vizită vecinul
Și-i mai spui zîmbindu-i galeș: „Vai, dar nu m-ai deranjat!”

Într-o zi de sărbătoare, dimineața dulce-i somnul.
Condica nu te zorește. Sorbi din vis ca dintr-un vin,
Dar de ce tocmai atunci te trezește telefonul
Și ti se transmite-o veste care e pentru... vecin?

Prin ferestrele deschise a pătruns răcoarea serii,
Liniștea odihnitoare te-nfășoară ca un pled.
Dar, de ce atunci vecinul, sfărîmînd vraja tăcerii,
Cu radio-ul pus fortissim saltă mambo ca un ied?

Cu o publicație-n mînă, ride de se prăpădește.
Pagina în care publici savurată e de zor,
Dar de ce atunci vecinul, lăudînd tot ce citește,
Strimbă nasul cînd e vorba de satiră și umor?

O NOAPTE DE POMINA

Am fost de curînd la Onești, în minunatul oraș care a crescut tînăr și modern pe meleagurile Moldovei, într-adevăr ca un „zîmbet cald pe harta țării”, cum spune și cîntecul pe care i l-a închinat compozitorul. Ca să ajungi însă în Oneștiul cel nou cu blocurile și magazinele lui scoase ca din cutie, trebuie să treci prin Oneștiul cel vechi, martor pricîjit a ceea ce a fost ieri Oneștiul, în contrast izbitor cu orașul care se înalță mîndru la două-trei stații de autobuz distanță.

Este prevăzută în dezvoltarea Oneștiului și construirea unui hotel modern, încăpător, care va rivaliza cu cele mai luxoase hoteluri din țară. Astăzi însă, cînd cobori din tren în gara Onești, faci doi pași și-ți iei camera în hotelul vechi. Dar nu are a face. Nu toate hotelurile pot fi noi. Am locuit, purtat de treburi prin țară, în diverse hoteluri care, bine întreținute și curate, își îndeplinesc scopul existenței lor: te primesc într-o cameră plăcută, cu un pat curat și moale, care îți oferă un somn odihnitor contra sumei de lei 17. Am intrat plin de voie bună în acest hotel și am obținut cu ușurință camera nr. 16. Un coleg al meu a primit camera nr. 10. Seara, cînd ne-am întors, am fost anunțat că mi s-a schimbat camera. La 16 se zugrăvea. Colegul meu a fost mutat și el. Se zugrăvea și la el.

Și iată că m-am stabilit în camera numărul 4. Cînd am privit așternutul, mi-am dat seama cit de vechi e hotelul. Dacă m-aș fi luat după cearșaf, care demonstrează pe concret cît timp trecuse de cînd culoarea lui fusese albă, aș fi putut crede că hotelul e vechi de secole. Dar era noapte și mie îmi era somn. M-am întins deci în pat. Cînd am căzut însă cu capul pe pernă, am sărit în sus strigînd în puterea nopții: „Care dai cu pietre, tovarășe?” Dar nu dădea nimeni. Perna dădea. Am pipăit-o, de data aceasta mai prudent, nu cu capul, ci cu mîinile. Parcă era umplută cu pietriș scos din Troțuș. Eu cunosc utilitatea folosirii rezervelor locale, dar și în această problemă este necesară o anumită orientare pentru evitarea, ca în cazul de față, a accidentelor.

Trebuie să vă mai spun că această cameră numărul 4 era situată la parter pe un culoar. Iar peste drum de ușa mea era ușa care dădea în cabina portarului, care în ziua și noaptea respectivă era o portăreasă. Să tot fi fost cinci dimineața cînd un zvon de glasuri și de uși trîntite m-a trezit. În cabina portăresei se discuta. Dar nu se discuta cu tonul potrivit într-un hotel la ora cinci dimineața, în care pasagerii plătesc 17 lei pe noapte ca să doarmă o noapte. Se discuta cu același ton cu care s-au dus conversațiile ce au avut loc și între orele 1 și 3 după amiază, aceeași zi, cînd, întorcîndu-mă obosit de la treburi, am încercat să recuperez ceva din noaptea plătită cu 17 lei, din câte dormisem cel mult de vreo 5—6 lei. Enervat de această permanență zarvă, am deschis ușa și am gemut: „Dar mai tăceți, frate, din gură că nu-i baie de aburi aici!” Am fost auzit imediat întrucît ușa de la cabina portarului care dădea spre culoarul cu camera, era deschisă. Am auzit o șoaptă: „Închide ușa, soro!”. Ușa cabinei s-a închis, am închis și eu ușa mea, discuțiile lor au continuat și somnul meu a murit. Seara m-am dus la elegantul restaurant „Troțuș” din Onești, am băut o baterie de vin și noaptea am dormit. Dar revine prea scump o cameră la hotel: 17 lei camera plus 15 lei vinul face exact 32 de lei un somn, ceea ce nu-i deloc convenabil.

Și tocmai asta voiam să întreb: unde scrie că într-un hotel care nu e nou, cearșaful trebuie să fie negru, grija pentru odihna pasagerilor inexistentă, chiuveța de la baie astupată, baia neîngrijită și perna baros? Nu scrie nicăieri. Păi atunci, dacă nu scrie, de ce să fie?

Un singur gînd m-a liniștit: faptul că acest hotel este situat lîngă gară. Parcă s-ar pregăti să ia în curînd trenul și să se ducă. Și ăsta în mod precis se va întîmpla curînd. Dar dacă s-o duce, să ia și pernele alea cu el că și acum le visez.

SADI RUDEANU

ÎNFUMURATI

— Hm cred că n-o să-ți reușească! Am auzit că f moșii nu les bine în caricatură...

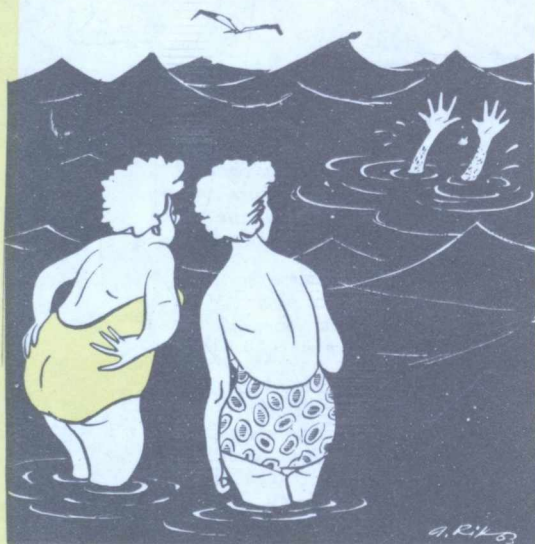
Desen de NELL COBAR

CUSURGIUL

— Condica, te rogl
— ... și altceva?
— Nimic! Am mîncat acasă!

Desen de DUMITRESCU POMPIU

LA NĂMOL

— Vai, tovarășe șet, dar
ce repede v-ați bronzat!...

SOTIA: — Dragă, și pe
fine te obosește așa mun-
tele?!

Desene de RIK AUERBACH

TUDOR MUȘATESCU

Palavrache ce

DIN MEMORIILE UNUI IEPURE BĂTRÎN

Ehei, măi nepoate! Să-ți spun o
pățanie grozavă din tinerețele mele...
Eram, într-o zi, la o vînătoare de
copoi...

★

Dacă vrei să ajungi la destinație,
să nu fugi, niciodată, glonț.

★

La iarnă îmi iac o blană de vulpe,
cu guler de dihor, să nu-mi fie
rece cînd mă duc la vînătoare de
lupi.

★

Iepurii de casă sînt nobili ajunși
la coteș.

★

Cel mai dulce cuvînt de pe lume
este: varză.

★

Intră în vizuina mea, d-le vînă-
tor, dacă ai curaj. Nu mă aștepta
ca un laș, în pădure.

★

Mai bine iepure șchiop în pădure,
decît vulpe argintie în vitrină.

★

Cei mai frumoși bărbați sînt cei
cu buză de iepure.

★

Drept ar fi să ne alerge vînătorii
și să ne împuște copoii! Altminteri,
mersi.

Șmecheria lui Palavrache s-a năs-
cut din nimic. Au venit într-o zi
niște inspectori pe linie culturală,
au picat pe mina lui Palavrache și
el le-a arătat realizările noastre
frumoase pe linie de producție.
Oamenii au plecat, iar șmecheria lui
Palavrache a ajuns proverbială.
Cînd a venit altă dată o comisie pe
linie de producție, tot pe mina
lui Palavrache a nimerit și i-a
arătat el ce am realizat pe linie
de paza contra incendiilor, iar
cînd au venit de la pompieri, Pala-
vrache le-a demonstrat că respectăm
exemplar normele de igienă și pro-
tecția muncii. Nu zic că toți au
fost mulțumiți de explicațiile pri-
mite, dar Palavrache a rămas foarte
mulțumit, simțind cum ciștigă încet
și sigur campionatul de șmecherie.

Într-o zi a zis cineva:

— Ia să-i dăm și băiatului ăsta
o sarcină serioasă. De exemplu, să
urmărească planul M.T.O. al în-
treprinderii.

Planul M.T.O., adică planul de
măsuri tehnico-organizatorice, este
ceva mare și vast. De aceea, unii
au spus cu grijă:

— Pentru început, să-i dăm nu-
mai un capitol. De exemplu, mica
mecanizare.

Așa a încăput mica mecanizare
pe mina lui Palavrache. Dar n-a
fost văzut măcar o dată cu planul
M.T.O. în mină sau vorbind ceva
despre el. Pînă cînd, pe neașteptate,
într-o zi, veni o comisie de la
minister.

— Tovarășe — au zis — noi am
venit în legătură cu planul M.T.O.
A apărut Palavrache și au început
întrebările.

— Cum stați cu planul M.T.O.?
Firește, au început și răspun-
surile.

— Stăm bine.

— De exemplu, mica mecaniza-
re...

În clipa aceea, inima lui Pala-
vrache simți nevoia să arunce un-
dița marilor sale șmecherii.

— Stăm bine și cu asta, dar
parcă de mecanizare ne arde nouă?

— ???

— Acum ne arde de prime, tova-
rășe. Ni s-au tăiat primele pe tri-
mestru doi, pentru că n-a ieșit
cum trebuie productivitatea muncii.
Dv. sinteți de la minister?

— Da.

— Ați picat grozav. Vorba ceea,
prost să fii, noroc să ai. Poate
puneți o vorbă pentru primele
noastre. O să recuperăm din pro-
-

de VICTOR PIȚIG

ductivitatea de pe trimestrul

Aici începe marele debit va-
al lui Palavrache cel șmecher,
povestește pe larg despre avan-
de a primi primă, dezavantaju-
a nu primi primă, despre pri-
privită prin prisma productivi-
și așa mai departe, pînă în mor-
tul cînd cineva din comisie îi
trereupe:

— Bine, tovarășe Palavra-
spune-ți-ne totuși ceva și de
planul M.T.O., și despre mec-
zare. Sau poate nu sinteți la cur-

— Cum să nu fiu la curent,
chiar eu m-am ocupat de asta
noi în întreprindere mecaniz-
merge foarte bine. Chiar și pe
stingerea incendiilor avem o
topompă mecanizată. Poate v-
s-o vedeți?

Chiar dacă comisia n-ar v-
n-are încotro. Vede motopon-
Cu această ocazie, trece în rev-
la repezeală și o ladă cu ni-
furtunurile, gălețile și tirnăcoap-

— Motopompa asta o aveți
planul M.T.O., tovarășe Pala-
che?

Palavrache dă din cap nega-
— Am vrea să vedem realiză-
după plan.

Palavrache nu-și pierde cum-
tul:

— Planul are o mulțime de c-
tole, o să vi le arăt. Avem la
cîțiva mecanizatori foarte buni.
vreți să vedeți panoul de frunt-
— L-am văzut la intrare

CUVÎNT STRĂIN

S-a-tors acasă Nelu. E-n vacanță. Se crede personaj cu importanță. El povestește mamei și bunicii Ceva de prin istoria Feniciei, Ceva despre Sidon și despre Tir, Adăugînd în silă:

— Mult mă mir
Că nu cunoașteți niște lucruri care
Demult contează drept elementare.
Pun rămășag că nici n-aveți habar
De noțiunea „unghi suplimentar”.
Istorie, botanică, chimie,
Franceză, rusă și astronomie,
Geometrie, electricitate,
Le știu perfect din fir a păr, pe toate,
În timp ce voi, de mă gîndesc un pic,
Nu știți din toate astea chiar nimic,
Ca să nu pomenesc de Empedocle,
De Thales din Milet sau de Sofocle,
Nemuritorii Greciei Antice,
Sori ai culturii clasice...

— Ce zice?
Întrebă mama mare. N-aud bine!
— Băiatul ne vorbește-n limbi străine,
Explică mama surzînd șerpește.
— Acum tradu ce-ai spus, pe romînește!
Elevul se-nroșește puținel.
Ar vrea s-audă zvon de clopoșel,
Oh, bunul clopoșel care salvează
De la-ntrebările ce gravitează
La curs, în jurul lui neconținut
Atunci cînd nu e bine pregătit.
Secundă de tăcere. Băiețandru!
Ar vrea să se îneca ca Leandru
În Helespont, cum scrie-ntr-o poveste,
Decît să-ndure clipele aceste.
— Vreau, dragul mamei, să te-ntreb ceva:
Răspunde-mi, cum se spune-n limba ta
La vorba romînească „modestie”?
Răspunde-atunci bătrîna:
— Cum s-o știe
Pe latinește sau pe franțuzește,
Cînd el n-o știe nici pe romînește?

MIRCEA PAVELESCU

— Ah, floarea de colț!
Încă puțin apleacă-te și
mă faci fericită...

șmecher

spuneam, de mecanizare ne arde nouă acum? Ne arde de productivitate, tovarășe, că nu luăm prime. Iar dv., în loc să interveniți la minister să ne dea primă, aduceți vorba cînd de motopompă, cînd de Rocco.

Comisia a mai adus o dată vorba de mecanizare, iar Palavrache cel șmecher a mai încercat încă o dată să arate ce frumos este întreținut colțul sanitar, unde avem vată, tinctură de iod, leucoplast și alte cîteva produse, în legătură cu care am fost citați printre întreprinderile fruntașe din raion, tocmai noi care nu primim primă pentru productivitate.

— Cu productivitatea — a spus atunci comisia — se rezolvă simplu.

— Cum?

— Prin mecanizare. Introduceți mecanizarea și ați ridicat productivitatea. E simplu?

— E simplu. Uite, asta nu mi-a trecut prin cap! — a exclamat sincer Palavrache cel șmecher.

— Nici nu trebuia să vă treacă prin cap. E trecut în planul M.T.O.

Și cu asta s-a făcut lumină. Mecanizarea este trecutată în planul M.T.O., dar el, planul, era trecut pe planul al doilea. Acest lucru l-am analizat de altfel noi într-o ședință ulterioară, unde am hotărît că totuși, nu-i totul pierdut.

Numai Palavrache e un om pierdut: și-a pierdut... șmecheria!

— N-ați văzut nimic. Să veniți să-l vedeți seara. E luminat cu neon. O astfel de realizare zic și eu, privind mecanizarea și pe mecanizatori. Nu ca pe vremea lui Tom Edison. Poate ați văzut filmul cînd erați mici...

— Parcă...

— Eu nu l-am văzut. De altfel, eu nici nu memorez filmele. Ultimul film pe care-l țin minte e „Rocco și frații săi”. Mi-a plăcut mai ales scena aceea, unde el o fugărește pe ea. Dv. ce spuneți?

— Noi? Noi, cu mecanizarea...

— Cum, s-o fugărească cu mecanizarea, tovarășe?

— Ziceam despre mecanizarea din planul M.T.O.

— Și eu ziceam despre asta. Dar dacă dv. schimbați vorba! Să revenim așadar la mecanizare. Cum

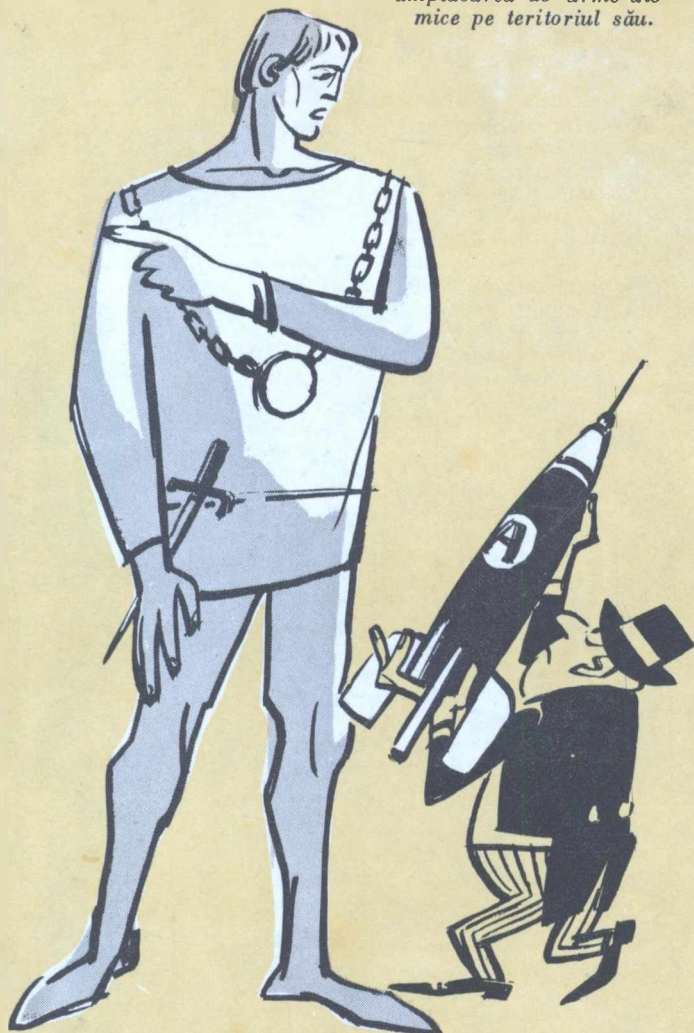
Desen de NELL CÖBAR

CÖBAR

— Care rochiță îți place mai mult, dragul meu?
— Cea de pe tine, draga mea!

amplasarea de arme atomice pe teritoriul său.

HAMLET: — Nu vreau nimic putred în Danemarca!

Desen de A. POCH

BLOCUL „E” ȘI UNCHIUL

Mult iubite nepoate,

Mă bucur că ești un băiat cuminte și că de trei ani și mai bine dai ascultare rugămintii mele fixe: să nu vii să mă vezi pînă nu-ți voi spune eu „vino”! Și nu te voi invita pînă ce constructorul blocului „E” din centrul Buzăului, în care locuiesc, n-o să vină el mai întîi pe la acest bloc ca să pună la punct instalația termică, precum și celelalte multe amănunte.

Dacă cine știe prin ce împrejurări ai fi venit să mă vezi așa pe neașteptate ai fi avut și tu ocazia să faci un guturai și să strănuți din 5 în 5 minute, de parcă ai fi tras pe nări tabac. Eu, dragul meu nepot, o țin lanț, adică stau în pat fiind răcit, deși sîntem în plină vară și asta din cauza igrasiei ce a apărut în casă o dată cu primele picături de ploaie din toamna trecută și care au pătruns în interior datorită simpaticului constructor. De aceea nu pot să-mi explic cum o fi clădit blocul ăsta de la făcut atît de perfect în materie de deficiențe.

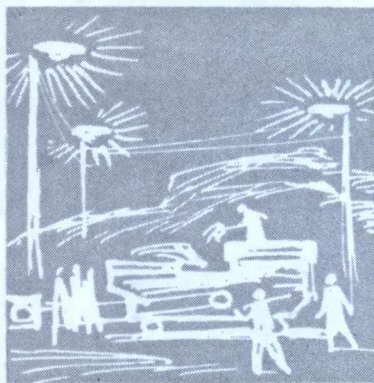
Încolo, totul e în ordine! Finisajele exterioare sînt și ele degradate, ca de altfel și subsemnatul. Numai constructorul e bine mulțumesc. Probabil că de aceea nici nu vrea să dea ochii cu blocul „E”, în care nu pot să te primesc din pricină de umezeală. Stai o clipă, că sună cineva! A nu, nu era constructorul. Era un vecin. M-a întrebat dacă nu știi cînd vine constructorul. Nu știu! i-am răspuns. Nu știe nimeni. Apropo, poate știi tu, nepoate. Adică de unde să știi tu, că nu ești din Buzău. Dar ce, parcă cei din Buzău știu?!

Mi-a venit o idee. Vino totuși să mă vezi, că poate pînă o să vină constructorul ca să ia... igrasia, poate că mă fac bine, prind puteri și plec la spital să mă tratez.

Al tău unchi care stă în pat,
TASE

Pentru conformitate
VALERIU FILIMON

Cîntecul ARIEI

Măsurînd înalta stivă,
Strigă vesel la coșari:
— An de an în colectivă
„Greutățile”-s mai mari!”

Gheorghe către Lina zice
Cu privirile șirete:
— Parcă aurul din spice
S-a mutat la tine-n plete!

Președintele zimbește
Încercînd molcom muștrarea:
— Dași-i zor mai voincește,
Că ne prinde înserarea!

Sare-un moș cu glasul moale:
— Las-o să ne prindă, tată,
Aria, știi și matale,
Este electrificată!

Secra, cînd apare luna,
În decor de-apoteză
Greieri se întrec într-una
Cu „toccata” din batoză.

V. D. POPA

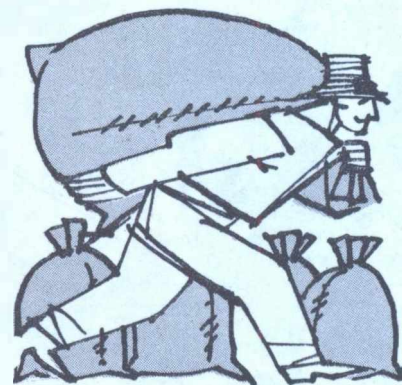
Colo-n cîmp, lingă comună,
Duduie batoza-n zare
Și în glasul ei răsună
Imnul muncii pe ogoare.

Mitru harnic se arată
Dîndu-i „hrană” dintr-un car;
Are fața cam bronzată,
De aceea e... coșar.

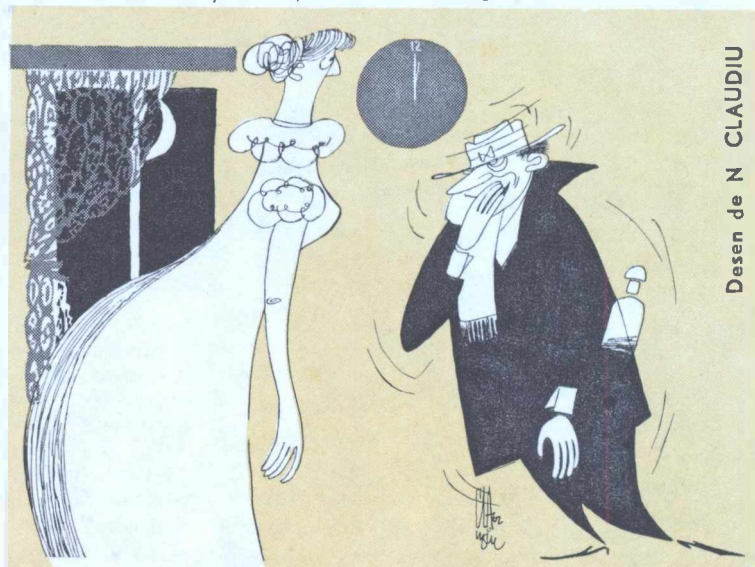
Ale holdelor podoabe
Dintr-o nesfîrșită salbă
Se prefac în rîu de boabe
Dătător de pîine albă.

Oamenii ce umplu lunca
Rînduiesc belșugu-n stivă
Și, întocmai ca și munca,
Bucuria-i colectivă.

Cară sacii grei Ilie
Și se vaită de șale!
— „Gata! În gospodărie
Trebuie-aduse macarale!”

Desen dedicat soșilor egoiști care, sub diferite pretexte, se distrează singuri.

— Ferice de tine, draga mea, că stai acasă! Vezi în ce hal arăt eu!...

Desen de N. CLAUDIU

TOAMNA SE NUMĂRĂ BOABELE

de S. M. RUSU

V-amintiți că Topirceanu îi încredințase un rol coșofenei în ale sale Rapsodii de toamnă:

*Mai târziu, o coșofană
Fără ocupație
A adus o veste-n goană
Și-a stîrnit senzație...*

Socotindu-se crainic autorizat, coșofana s-a pornit să recite:

*Peste dealuri zgribulite,
Peste țărini zdrențuite,
A venit așa, de-odată
Toamna cea întunecată.*

Furnica a luat deci inițiativa organizării unei consfătuiri pe tema aprovizionărilor de iarnă. Greierele — interesat — i-a ținut isonul. Mobilizarea păsăretului a făcut-o un colectiv compus din ciocănitore, botgros și o gaiță. Prima, pentru calitățile ei de perseverență:

— Te ciocănește la cap de nu mai poți scăpa de ea!

A doua pasăre — botgrosul — pentru cazul cînd ciocănitorea ar obosi:

— Are botgrosul un cioc... oțel, nu altceva. Cînt despre gaiță:

— S-auzi gură! — spunea coșofana despre ea — bate zece ca mine!

Cucul a primit sarcina să aleagă locul consfătuirii:

Nu e cuib să nu-l cunoască! Nu e cracă... nu e pom. Își leapădă ouăle prin toate cuiburile străine...

Conducerea consfătuirii a fost încredințată privighetoarei:

— La glas ca al ei, să tot stai să ascuți. Ea să prezideze!

La consfătuire au venit săltărețe și gureșe, niște vrăbii, câteva prepelițe — au un fel al lor de a face galerii: pit-palac! pit-palac! — a mai venit un sturz, un sticlete, o ciocîrlie, o pitulice și niște ciori, care s-au așezat în coroana arborilor, gata s-oșteargă fără să poată fi observate! Grozav cum imită pe unii oameni...

Privighetoarea, deschizînd consfătuirea a... cîntat:

— Pornită din inițiativa furnicii, cea mai grijulie gospodină din împrejurimi, consfătuirea de astăzi are un singur punct la ordinea de zi: aprovizionarea de iarnă. Cine se înscrie la cuvînt?

Cum era și firesc, prima s-a înscris la cuvînt furnica. Ea a arătat că a început transportul cerealelor la oameni. Or, se știe că păsăretul trăiește din neglijența celor care repară mijloacele de transport.

— Altădată, căruțele se ușurau pe drum de povară, de stricate ce erau. Sacii, numai petice. Prin gări, dire de kilometri din cerealele scurse prin dușumeaua nereparată a vagoanelor. Nouă ne revenea doar grija să umblăm după aceste mijloace de transport și cămărilor noastre deveneau neîncăpătoare pentru cît puteam strînge.

— Așa e! — săriră vrăbiile. Era bine pentru noi...

— Vă rog să nu întrerupeți! — interveni pianissimo privighetoarea.

— Minte de vrăbie! — șopti gaița la urechea coșofanei.

— De! Vrabia mălai visează — răspunse coșofana insinuant.

— Suratelor — spuse furnica — lăsați-mă să continui.

— Lăsați-o — țîrii nervos greierele care o cam peria pe furnică.

— Așadar — continuă vorbitoarea — ținînd seama de faptul că lucrurile nu se mai petrec așa și că din informațiile mele în cele mai multe locuri reparațiile mijloacelor de transport a cerealelor s-au făcut foarte bine, ca să nu ne mai pierdem vremea umblînd hai-hui după orice camion sau vagon, să numim o comisiune care să aibă sarcina de a depista numai acele locuri în care reparațiile s-au făcut de mintuială și deci avem șanse mari de aprovizionare. Din comisie să facă parte un sticlete, o gaiță și o ciocănitore.

Comisia să plece prin triaje să întocmească liste de acele vagoane prost reparate, care...

— Domol — interveni o cioară. Nu prea mai există asemenea vagoane.

— Cobe! — îi întoarse careva vorba. Tu toate le vezi în negru...

— Apoi — spuse în continuare furnica — să mergem pe la gospodării...

— Am fost eu pe acolo și-am stat pitulată vreo două zile — îndrăzni o pitulice. Au saci ca din plastic... Nu scapă nimic.

— „Nu scapă nimic... — „Nu scapă nimic“ — o imită gaița. Lasă că mai scapă...

— Scapă... scapă... — ciripiră vrăbiile. Mai sînt cîțiva gură-cască.

— Nu scapă! Își apăra punctul de vedere pitulicea. Au și cîntece: „Pui un bob și scoți o mie...“ Cunoșc ei valoarea bobului risipit!...

— Poftim! cîrii o cioară. Ține pitulicea discursuri de cînd a pus-o compozitorul ăla în cîntec...

— Are dreptate pitulicea — se avîntă ciocîrlia — și eu am văzut cu ochii mei cum se reparau autocamioanele să n-aibă nici o crăpătură. Poți să torni și apă în ele...

— S-a ajuns și asta — șopti galbenă de invidie gaița.

Consfătuirea amenința să se transforme într-un cîmp de bătaie cu două tabere: una care credea

nedezmîntit în atenția pe care au pus-o oamenii în repararea mijloacelor de transport cerealele — și altă tabără — mai optimistă — care spera că pe undeva tot or mai fi existînd niște neglijenți, ale căror reparații, făcute de mintuială, să ducă la o bună aprovizionare a păsăretului, prin scurgerea grînelor din camioane, vagoane etc.

Botgrosul, care făcea parte din tabăra pesimiștilor, spuse:

— Acum ați făcut și greșeala de a da alarma prin Urzica. Să vedeți cît o să umblăm după vehicule prost reparate. Trebuia procedat cu discreție...

— Aș! parcă poți să ții asemenea lucru secret? Se află! zise gaița.

Consfătuirea hotărî ca aleșii în comisie să pornească la drum și apoi să refere. Iar sticletele, ca să se arate optimist, șopti pitulicei:

— Ascultă-mă pe mine! Degeaba spun aștia că-s scrîntit la cap. Eu știu o vorbă veche: dacă nu curge, pică...

Acum... să așteptăm rapoartele de pe teren, să vedem cine are dreptate: poate că s-au făcut și reparații de mintuială la mijloacele de transport a cerealelor sau o să meargă treaba... bob numărat!

Unii tineri reușesc la un moment dat să se remarcă prin creațiile lor literare, ca apoi să înceapă a se înfumura.

— Ei, nea lancule, cred că acum putem merge împreună la o bere!...

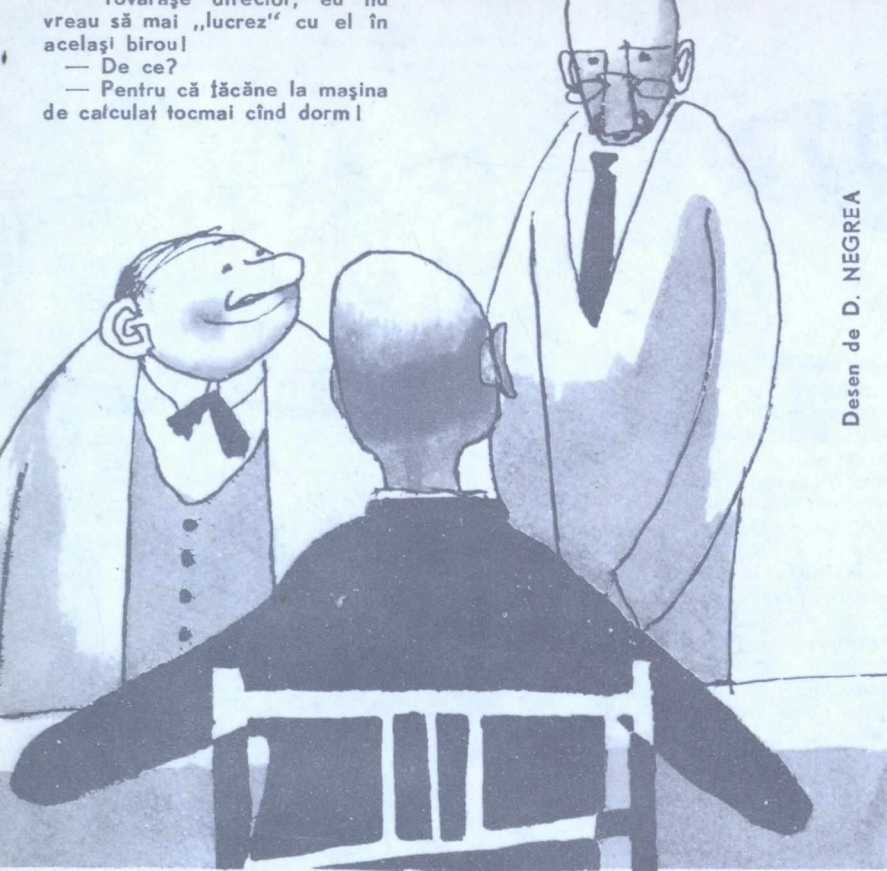
Desen de AVRAM ANTON

— Nu-i nici o paquibă, tot trebuia dusă la reparat: l se slăbise o clanță!

Desen de FRED GHENĂDESCU

vreau să mai „lucrez” cu el în același birou!
— De ce?
— Pentru că făcâne la mașina de calculat tocmai când dorm!

Desen de D. NEGREA

SCRISOARE DIN CONCEDIU

Desen de VIKI S. ALEXIU

— Dragule, trebuie să-i scrii adevărul!
— Așa am să și fac:
„Draga mea nevestică, aici singura mea distracție este o sticlă de bere neagră și... una blondă...”

DRAG MI-E JOCUL ROMÎNESC

Frunzuliță măr crețesc,
Drag mi-e jocul românesc
Cînd se-nvîrte vreo Ileană
Ca și iarba din poiană
Ce se leagănă în vînt
Și se-ndoiaie la pămînt.

Drag mi-e jocul nostru, nene,
Cînd îl văd adus pe scene
De artiștii amatori
Talentați și muncitori
Dar ades mă supăr foc
Și nu-mi place, bre, deloc
Cînd echipa ce apare
Ca instructor știu că are
Pe un Cicerone Nilă*)
Ce lucrează parc-în silă,
Sau pe Junger Tiberică **)
Sau pe Cristea Traianică ***);

*) **, ***) Instructori coregrafi la Fabricile „Bela Brainer” Brașov, „Nicolae Bălcescu” din Zărnești și „Tractorul” din Brașov.

La acest concurs
În curs,
Mai precis la prima fază
Lumea a putut să vadă
Cum în scenă-au fost „lansați”
Trei perechi de speriați
Ca treziți din somn acum.
Nu tu vlagă, nu costum,
Nu un zîmbet, nu mișcare,
Și deloc sincronizare,
Iar în loc de fantezie,
O curată hasmodie,
Toți se-nghesuiau în bloc
Și... băteau pasul pe loc.

Frunzuliță măr crețesc
Drag mi-e jocul românesc
Dar cînd văd așa ceva
Iartă-mă, te rog, mata
Însă n-are cum să-mi placă:
Asta nu e joc — e joacă!

S. TUZLEANU

DIN ZONA

ÎNGERII
CU
ZVASTICĂ
CER
DREPTATE

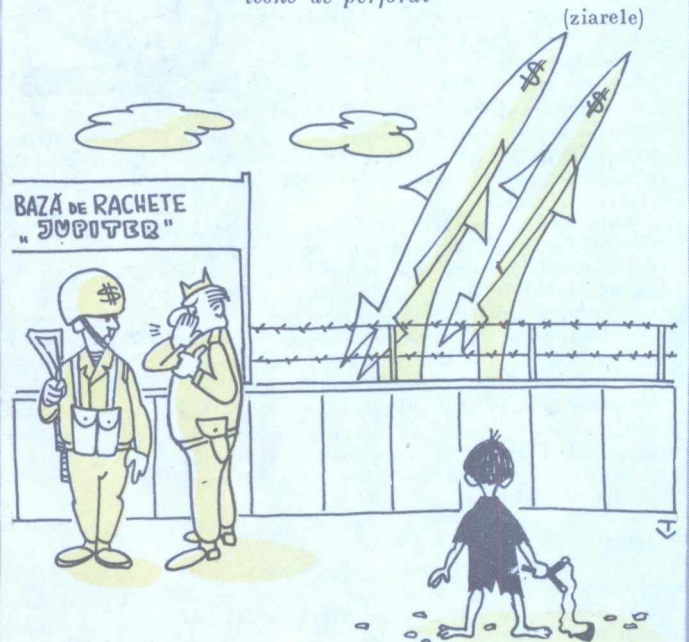
La Bonn s-a desfășurat procesul înscenat de comandașul Bundeswehrului împotriva lui Lorenz Knorr, membru al directoratului Partidului german al păcii, care a declarat că armata vest-germană este condusă de foști naziști. Knorr a fost condamnat la plata unei amenzi de 300 de mărci. Auzi dumneata! Să jignești niște bieți oameni! Frantz Joseph Strauss, Heussinger, Speidel, Foertsch, Kammhuber și Ruge au fost înjurați, calomniați. Suflute neprihănite, murdărite de noroiul injuriilor. Cum ar fi putut omenirea suporta ca îngerii ei pămînteni, în uniforme de-ale Bundeswehrului, să fie tăvăliți în smoala acuzațiilor nedrepte. Puritatea morală violată în mod public într-o piață din Frankfurt!

Dar există o justiție. Sediul ei este la Solingen și are și un nume: Reuter. Cu sabia dreptății ascuțită bine la celebrele ateliere care fac faima Solingen-ului, ca un arhanghel Mihail vorbind nemțește, Reuter, acuzatorul public, a redat castitatea pierdută de către Strauss, Heussinger sau Speidel. Ascultați ce s-a spus despre ei: „Generalii naziști care sînt astăzi în fruntea Bundeswehrului au fost considerați de tribunalul de la Nürenberg responsabili ai unui război de agresiune. Ei trebuiau urmăriți și nu puși să comande Bundeswehrul”. Toate acestea le-a spus în mod public ziaristul și omul politic vest-german Lorenz Knorr. Speidel nazist! Heussinger fascist! Vai ce calomnie. Cum se poate o asemenea profanare? Așa că arhanghelul Mihail din Solingen și-a făcut datoria. Și și-a făcut-o repede, căci s-ar fi putut ca să-și amintească cineva că în dreptul numărului A 38/37 de pe lista de criminali de război naziști, care au comis crime în Cehoslovacia, figurează numele Reuter. Reuter — acuzatorul public în procesul de la Solingen.

Îngerii cu zvastică au cerut dreptate! Arhanghelul Mihail cu zvastică le-a împărțit dreptate!

SERGIU BRAND

Ministrul apărării al S.U.A. a declarat că rachetele „Jupiter” sînt retrase din Italia și Turcia din cauza vulnerabilității lor: invelișul rachetei e foarte subțire și lesne de perforat

— Fii cu ochii în patru, Bill, la italianul ăsta suspect!...

Desen de V. TIMOC

DOLARULUI

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

Pe viață și (mai ales!) pe moarte

Profesorul Pasquasi de la Universitatea din Liège a pus la punct statistica sinucigașilor, stabilind că numai în Franța au loc anual 7 000 (șapte mii) de sinucideri din rîndul tinerilor. Numaidecît se naște întrebarea: de ce atîția tineri vor să moară? Cei mai mulți, pentru că n-au din ce să trăiască...

Perceptorul copiilor

Reproducem mai jos o scrisoare publicată în ziarul „Illinois State Journal” (S.U.A.):

„Am primit azi prin poștă avizul de impunere asupra persoanei mele fizice, în valoare de 39,16 dolari. Am 15 ani și nu posed nici măcar o bicicletă. Sint foarte curios la cît va fi impusă soră-mea. Ea are 4 ani și posedă un triciclu. Semnat: Carol Antonacci Springfield. Illinois”.

Pe cînd impozitul pe biberoane și pe cota parte de scutece?

Vivat ceaiul gol!

Locuitorii Pakistanului sînt foarte mari amatori de ceai. S-a făcut socoteala că fiecare dintre ei bea anual peste 1 000 de cești de ceai gol. Cum, adică, gol? Adică, fără zahăr! Așa că cele mai multe din aceste cești sînt apă chioară. Zahăr, ioc. E drept că Pakistanul se bucură de promisiuni economice din partea S.U.A. Dar și acestea sînt apă de ploaie. Se vede că așa-i făcut: bei ceaiul fără zahăr cînd ești dus cu zăhărelul.

De ce se uzează obrazul?

Doctorul John Conley din New York, a stabilit că obrazul oamenilor se... uzează. Și știți de ce? Din cauza zîmbetelor. Concluzia: dacă vreți să vă rămîni obrazul tînăr, nu fiți zîmbăreți. Fiți încruntați. Pornind de la această ipoteză, doctorul Conley a scris o lucrare științifică, pe tema: cum să facem, ca să fim cît mai încruntați.

Nu știm dacă lucrarea a avut succes, dar autorul ei a încasat un onorariu frumuseț. Fapt în urma căruia, de mulțumire, a zîmbit...

Cum să facem pălăriile mai atrăgătoare?

„Cum să facem pălăriile mai atrăgătoare?” Această întrebare a frămîntat multă vreme pe organizatorii concursului de pălării de la festivalul din Cannes. Și pînă la urmă au luat o hotărîre: ca să fie mai atrăgătoare pălăriile, trebuie să fie atrăgătoare manechinele. În consecință, manechinele au fost făcute „atrăgătoare”, fiind prezentate în costume de baie sumare, tip „bikini”. Ziarele relatează că succesul a fost într-adevăr asigurat: expoziția de pălării pentru doamne a fost vizitată de foarte multă lume, adică de foarte mulți... domni.

Lucrători... preșcolari

După cum relatează ziarul belgian „Le Drapeau rouge”, în Florida sînt folosiți la lucrările agricole și

copii negri, începînd de la vîrsta de 6 ani. Aceștia însă nu trebuie puși în categoria preșcolarilor, pentru că ei nu ajung niciodată școlari. Ei ajung să muncească pe cîmp și la 6 ani, și la 7 ani, și la 10 ani, și la 14 ani. Muncesc pînă la 20 de ani, cînd în sfîrșit au ajuns mari. Atunci, pot socoti și ei că au intrat în sfîrșit în viață, și au ajuns... șomeri!

Cuie și... cucuie

Parlamentul din Bonn a pus deunăzi pe tapet o problemă majoră: ministrul transporturilor se întreabă dacă n-ar trebui modificate grilajele treptelor de la vagoane, deoarece au găurile prea mari și se infundă în ele tocurele cui ale doamnelor foarte elegante. Piatra a fost aruncată, dezbaterile încep. Rapoarte, interpelări, discuții. Pentru ce? Pentru tocul cui. Ca să nu se rupă. O problemă „majoră” în mina deputaților, care de atîtea ori n-au vreme pentru alte probleme. Și doar sînt atîtea probleme cu adevărat majore în care, deși nu există grilaje, guvernul vestgerman și așa stă ca pe cuie!

V. P.

Recent agențiile de presă străine au făcut cunoscut că John Profumo, secretar de stat la Ministerul de Război al Marii Britanii, și-a prezentat demisia în urma faptului că a fost implicat într-un scandal în care s-a citat numele unei femei de o moralitate îndoielnică. Se pare însă că nu întîmplător respectivele agenții de presă s-au abținut să precizeze dacă această femeie a devenit de o moralitate îndoielnică înainte de a-l fi cunoscut pe distinsul John Profumo sau după...

O statistică întocmită în R.F.G., menționează agenția A.D.N., arată că în medie s-a comis un delict penal la fiecare 15 secunde, numărul total al acestor delict depășind două milioane pe an.

Deci este clar: în R.F.G. timp de cite 14 secunde în medie, totul e în ordine!...

Cu puțin timp în urmă directorul Consiliului dezvoltării economice a regiunilor din nord-estul Angliei a declarat că guvernul nu a luat măsuri corespunzătoare pentru a pune capăt șomajului.

Nu-i de mirare! Cum era un guvern conservator să ia măsuri contra șomajului, cînd acesta constituie o tradiție...

În cadrul unei conferințe de presă care a avut loc la Ciudad de Mexico, doi ziariști guatemalezi, care au reușit să fugă din țară, au făcut cunoscut că închisorile militare din Guatemala sînt pline cu adversari de-ai dictatorului Peralta Azurdia.

Așa-i în prezent în Guatemala: cine-i contra lui Peralta zace în închisoare, cine-i pentru... nu s-a putut încă stabili. Cercetările continuă!...

D. M.

Hitleristul von Kielmansegg, autorul cărții „De la Varșovia la Atlantic”, a fost instalat în postul de comandant suprem al forțelor N.A.T.O.

„SĂ SCOATĂ
DIN TEACĂ SPADA
GERMANĂ ȘI SĂ
LOVEASCĂ ~~MORTAL~~
FRANȚA .. *amical*

VON
KIELMANSEGG
1941

Desen de CIK DAMADIAN

EDIȚIA A II-A, REVĂZUTĂ DE AUTOR

VATRA-DORNEI

— Ce obicei are și vecina asta, să răscolească buzunarele soțului!

COLABORARE STRÎNSĂ
 FRANCO-VEST-GERMANĂ

— Hai fiule, să fugim de aici să nu creadă lumea că sîntem excursioniști..

— Am cerut să speli paharul, nu vinul!

Răbojul

Persoane citite

La Fabrica de confecții și tricotate „București” există câteva persoane „citite.”

O asemenea persoană e tovarășa Ardeleanu Angela, de la secția a VIII-a tricotate. Citește foarte mult niște cărți pe care le-a luat de la bibliotecă. Le citește de... cinci ani și tot nu le-a terminat, de vreme ce nici pînă azi nu le-a restituit.

Dar o întrece tovarășul Bolovan Gheorghe, de la secția a VI-a. Dumnealui e și mai citit. Citește niște cărți, pe care — tot așa — le-a luat de la bibliotecă. Le citește de... nouă ani și, pesemne că tot nu le-a terminat, de vreme ce — nici dumnealui — nu le-a restituit pînă azi.

Bineînțeles, n-are nici o importanță că persoanele care iau cărți de la bibliotecă, nu le mai termină și nu le mai restituie.

Pînă la urmă, cu acest sistem, ceva tot se va termina. Se va termina... bibliotecă.

Fustă plisată

Tovarășa Chipăratu Elena din Sibiu, str. Pielarilor nr. 9, a încredințat centrului de pliseuri al cooperativei „Arta manuală” din Sibiu, o fustă de tergal spre a-i fi plisată.

Cînd fusta a fost gata, clienta a constatat că nu-i fusese plisată bine, fapt pe care l-a recunoscut și conducerea cooperativei.

În consecință, conducerea cooperativei a restituit clientei suma plătită, iar suma a imputat-o tovarășei responsabile a centrului de pliseuri.

Soluționare justă. Altfel, clienta Chipăratu putea considera că — pentru o fustă rău plisată — orice sumă, cît de mică, ar fi fost... chipărată.

Secretar la Firluig

În comuna Firluig, raionul Lugoj, este secretar al sfatului popular tovarășul Pătrașcu Gheorghe.

El este un om de cuvînt. Nu umblă cu vorbe de clacă. Un singur fel de... clacă agreează. Cînd e organizată la prietenul său, săteanul Miru Ion, unde fac clacă niscaiva sătence ca să toarcă ceva lînă pentru tovarășul secretar și să-i țeară ceva covoare.

Dar e om cinstit. Nu primește nimic pe gratis. Pentru ceea ce-i lucrează sătencele, tovarășul secretar îl recompensează pe... Miru Ion cu însemnate cantități de lemne de la sfatul popular și de la căminul cultural.

Ciudat însă! Deși tovarășul secretar are chiar și covoare de lînă, nu e totuși considerat un secretar lînă-n lînă.

Solar pentru copii

Ne semnalează tovarășii I. Simionescu și N. Popa din Birlad, str. Republicii nr. 277, că — în cadrul cvartalului de blocuri F.R.B. din localitate — s-a amenajat un frumos solar pentru copii, prevăzut cu balansoare, scrîncioburi și tobogane, dar acestea sînt folosite mai mult de niște per-

marea mîhnire a copiilor și spre apropiata... deteriorare a instalațiilor.

Faptul îl confirmă și Sfatul popular al orașului Birlad. La sesizarea „Urzicii”, sfatul răspunde că aceste locuri de joacă, amenajate pentru copii, sînt folosite mai ales de către salariații care lucrează la F.R.B. în schimbul III. Unii au fost și amendați cu cîte 150 de lei și reclamați întreprinderii, dar continuă totuși să se zbenguie pe solarul destinat copiilor.

Această situație a devenit atît de obișnuită încît o cetățeană — văzînd într-o zi niște copii jucîndu-se acolo — s-ar fi mirat, cîcă, și i-ar fi întrebat:

— Voi, copilașilor, de ce sînteți neserioși? De ce vă dați pe tobogan, în scrînciob și în balansoar?

Iar copiii, cîcă, ar fi răspuns:

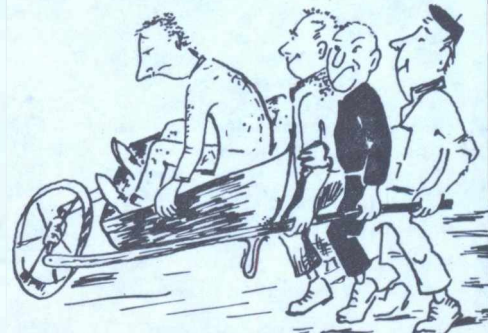
— Iartă-ne, tanti. Am dat în mintea... unora din oamenii în vîrstă de la F.R.B.

C. RĂBOJ

Desen de AL. STOLARCZEK

Desene de la corespondenți și cititori ai Urzicii

Cum înțeleg unii ajutorul tovarășilor din brigadă

URZICA

ajută

Să funcționeze bine telefoanele uzinelor

Uzina „Electroputere” din Craiova a apelat la concursul „Urzicii” spre a obține repararea centralei sale telefonice, pe care i-o furnizase defectuoasă Uzina „Electromagnetica” din București.

„Urzica” a sesizat ministerul competent, care a luat măsurile necesare.

Acum, centrala telefonică a Uzinei „Electroputere” din Craiova funcționează bine. Dovadă:

— Alo, „Urzica”? Aici, „Electroputere” din Craiova. Rog primiți următoarea notă telefonică: N.A. F.U.M.S. și V.M.P.C.D.

— Dar cum se scrie asta?

— Cu N.A.F.U.M.S. de la „Ne-ați făcut un mare serviciu” și cu V.M.P.C.D. de la „Vă mulțumim pentru concursul dat”.

— Pentru puțin.

Să se facă ordine la un depozit „Combustibilul”

Tovarășul Ciorcilă Vasile din Bacău, str. Decebal nr. 17, achitase la depozitul nr. 3 din locali-

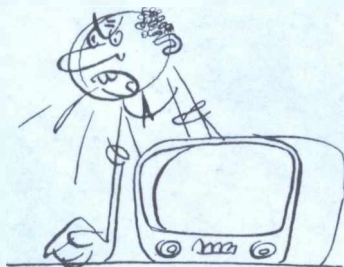
tate tot combustibilul (lemne și cărbuni) la care avea drept, dar

abuzivul șef de atunci al depozitului, anume Palaghian Virgil, îi eliberase numai lemnele, iar cărbunii, nu.

În urma intervenției „Urzicii” pe lângă întreprinderea regională Bacău a „Combustibilului”, tovarășul Ciorcilă și-a primit cărbunii cuveniți, iar fostul șef al depozitului și-a primit sancțiunea meritată.

Să se calmeze un tovarăș de la o secție de reparații

Buta Mihai, șeful secției de „reparații radio-televiziune” a cooperativei „Meseriașii progresiști”

din Onești era neconștiincios și necuviincios cu clienții.

Printre cetățenii care au avut de suportat nevricalele și necorectitudinea respectivului, s-a numărat și tovarășul Constantin Velciu din localitate.

La sesizarea „Urzicii”, Uniunea regională a cooperativelor meșteșugărești Bacău a răspuns că „pentru atitudinea lui negativă față de clienți, Buta Mihai a fost sancționat”.

C-o... operație ca aceasta, există acum și la „Meseriașii progresiști” din Onești... cooperatie.

— Hmm! Să nu crezi în superstiții?!...

EXAGERATĂ MÎNDRIE PATERNA

- Ia zi tu lui nenea „Bună ziua” în... algebră!

Desen de N. CLAUDIU

MICRO-FABULE

*Și acul e într-o ureche,
Da-i orednic de n-are pereche!*

*

*Da, leul rage; rage și măgarul,
Dar altul e în fond vocabularul.*

*

*Gîndea un prostănac
În fața articiului:
„Ce mulți-avură ac
Pentru cojocul lui!”*

*

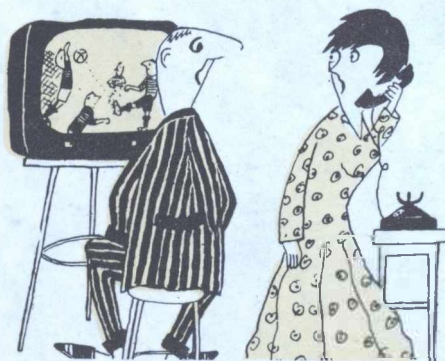
*Nici papagalul n-ar fi prost,
Dar prea le spune „pe de rost”.*

GEORGE IOANIȚESCU

- Am auzit că după ce
bei nu mai ai somn!
- Eu? Da? De unde, ve-
cinii, dragă...

Desene de GÎLEA
CONSTANTIN (Birlad)

- Întreabă Gică de fîne. Ce-i spun?
- Spune-i că sînt la meci!

Desen de BĂNICĂ VICTOR — Mizil

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25

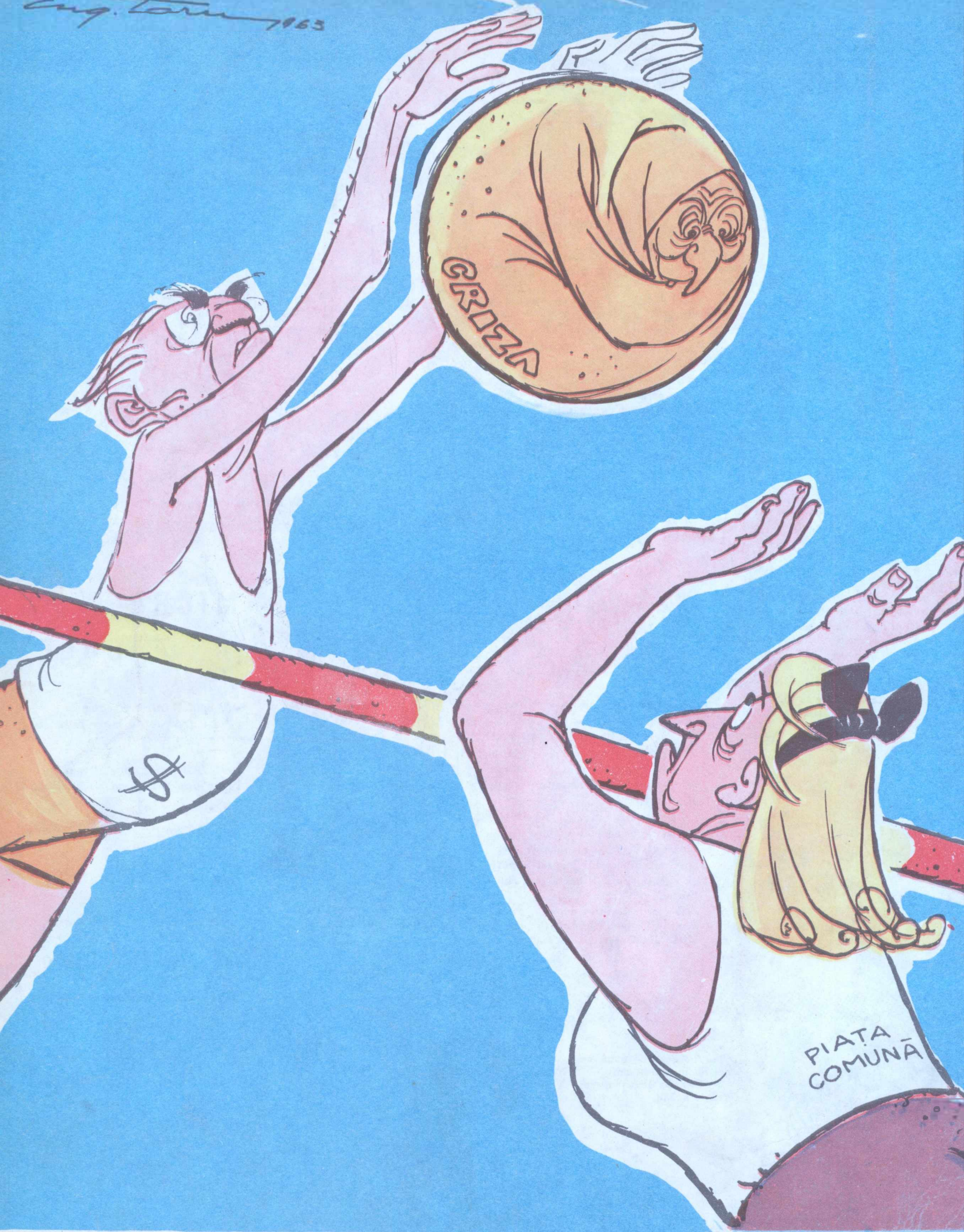
Telefoane:

Secretariat 15.38.56;
Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție
14.28.15;
Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Casa Scînteii”

44.601

Eug. Taru 1963

Diplomația S.U.A încearcă să scape din criza balanței de plăți prin forțarea barierei vamale

O PARTIDĂ VIU DISPUTATĂ

Desen de EUGEN TARU